

„Nada ne postiđuje... (Rim 5, 5) i jača nas u nevolji“.

**Poruka pape Franje za 33. svjetski dan bolesnika
[11. veljače 2025.]**

Draga braćo i sestre!

Slavimo XXXIII. Svjetski dan bolesnika u Jubilejskoj 2025. godini, u kojoj nas Crkva poziva da postanemo “hodočasnici nade”. U tome nas prati Božja riječ koja nam preko sv. Pavla daje poruku velikog ohrabrenja: “Nada... ne postiđuje” (Rim 5, 5), već, štoviše, krijepi nas i jača u nevolji. Utješne su to riječi, ali one mogu pobuditi i neka pitanja, osobito kod onih koji pate. Na primjer: kako ostati jaki kad nas snađu ozbiljne, iscrpljujuće bolesti koje zahtijevaju skupo liječenje koje si možda ne možemo priuštiti? Kako biti jak kad, osim vlastite patnje, gledamo i patnju naših najdražih koji se, iako su uz nas, osjećaju nemoćnim da nam pomognu? U svim tim okolnostima osjećamo potrebu za potporom većom od nas samih: trebamo Božju pomoć, njegovu milost, njegovu providnost, onu jakost koja je dar njegova Duha (usp. Katekizam Katoličke Crkve, br. 1808). Zadržimo se, dakle, nakratko u razmišljanju o Božjoj prisutnosti u blizini onih koji pate, osobito pod tri vida koji je karakteriziraju: susret, dar i dijeljenje.

1. Susret. Kada Isus šalje sedamdeset i dvojicu učenika (usp. Lk 10, 1-9), potiče ih da govore bolesnicima: »Približilo vam se kraljevstvo Božje!« (r. 9). Drugim riječima, traži od njih da pomognu bolesnicima da i svoju nemoć, ma kako bolna i teško razumljiva bila, vide kao priliku za susret s Gospodinom. Doista, u bolesti, ako s jedne strane osjećamo svu svoju krhkost stvorenja – tjelesnu, psihičku i duhovnu – s druge pak strane doživljavamo također blizinu i suosjećanje Boga koji je u Isusu dijelio našu patnju i trpljenje. On nas ne napušta i često nas iznenadi darom ustrajnosti za koju nikada nismo ni mislili da je imamo i koju sami nikada ne bismo sami stekli. Bolest, dakle, postaje prilika za susret koji nas mijenja, postaje prilika za otkrivanje čvrste stijene za koju se

možemo držati usred oluja života: iskustvo je to koje nas, pa i po cijenu velikog odricanja, čini sve jačima jer smo svjesniji da nismo sami. Zato se kaže da patnja uvijek nosi sa sobom otajstvo spasenja, jer nam daje iskusiti blizinu i stvarnost Božje utješne prisutnosti, sve do »spoznanja punine Evanđelja sa svim njegovim obećanjima i njegovim životom« (Sv. Ivan Pavao II., Govor mladima, New Orleans, 12. rujna 1987.).

2. To nas dovodi do druge točke za razmišljanje o načinu na koji je Bog blizak čovjeku u patnji, a to je dar. Nikada kao u patnji, naime, ne shvaćamo da svaka nada dolazi od Gospodina. Stoga je ona, prije svega, dar koji valja prihvatiti i njegovati, ostajući »vjerni Božjoj vjernosti«, kako lijepo reče Madeleine Delbrêl (usp. La speranza è una luce nella notte, Vatikan 2024., Predgovor). Doista, samo u Kristovom uskrsnuću naš vlastiti život i određenje nalaze svoje mjesto unutar beskrajnog obzora vječnosti. Samo u Isusovom vazmenom otajstvu postižemo sigurnost da »ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sadašnjost ni budućnost, ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje« (Rim 8, 38-39). A iz te “velike nade” kao iz nekog izvora izbijaju sve druge zrake svjetla koje nam pomažu nadvladati kušnje i prepreke na koje nailazimo na svom životnom putu (usp. Benedikt XVI., Enciklika Spe salvi, 27,31). I ne samo to: sâm Uskrsli korača s nama, naš je suputnik, kao što je bio i učenicima iz Emausa (usp. Lk 24, 13-53). Poput njih, i mi možemo podijeliti s njim svoju tjeskobnost, svoje brige i razočaranja i slušati njegove riječi koje nas prosvjetljuju i u naša srca unose toplinu. Kao i oni možemo ga prepoznati prisutna u lomljenju kruha i tako, iako u granicama sadašnjosti, osjetiti onu “veću stvarnost” koja nam svojom blizinom vraća hrabrost i povjerenje.

3. I dolazimo tako do trećeg vida, a to je dijeljenje. Mjesta patnje često su mjesta dijeljenja i uzajamnog obogaćivanja. Koliko često uz bolesničku postelju čovjek nauči nadati se! Koliko često, svojom blizinom onima koji pate, naučimo vjerovati! Koliko često, priginjući se nad one koji su u potrebi, otkrivamo ljubav! Postajemo

svjesni da smo “anđeli” nade i glasnici Božji jedni za druge, svi zajedno: bolesnici, liječnici, medicinske sestre i tehničari, članovi obitelji, prijatelji, svećenici, redovnici i redovnice, bez obzira na to gdje se nalazili: u obiteljima, u ambulantomama, staračkim domovima, bolnicama ili klinikama. I važno je znati dokučiti ljepotu i važnost tih milosnih susreta i naučiti ih upisivati u svoju dušu da ih se ne zaboravi: čuvati u srcu ljubazni osmijeh zdravstvenog djelatnika, zahvalan i povjerljiv pogled bolesnika, brižno i suosjećajno lice liječnika ili volontera, lice puno očekivanja i zebnje supružnika, djeteta, unuka ili dragog prijatelja. Sve su to zrake svjetla koje treba cijeliti i koje, čak i u tami kušnje, ne samo da daju snagu, nego uče istinskoj ljepoti života, u ljubavi i blizini (usp. Lk 10, 25-37).

Dragi bolesnici, draga braćo i sestre koji se skrbite za one koji pate, vi u ovom Jubileju imate posebno važnu ulogu. Vaše zajednički hod je, naime, znak za sve, »hvalospjev ljudskom dostojanstvu, pjesma nade« (bula Spes non confundit, 11), koja se razliježe mnogo dalje od soba i kreveta ustanova za skrb u kojima se nalazite, potičući i ohrabrujući u ljubavi »zdušnu suradnju cijeloga društva« (isto), u skladu koji je ponekad teško postići, ali koji je upravo zato ugodan i moćan, kadar donijeti svjetlo i toplinu tamo gdje su najpotrebniji. Cijela vam je Crkva na tome zahvalna! I ja vam na tome zahvaljujem i molim za vas, povjeravajući vas Mariji, Zdravlju bolesnih, riječima kojima su joj se utjecala tolika naša braća i sestre u potrebi: Pod obranu se Tvoju utječemo, sveta Bogorodice. Ne odbij nam molbe u potrebama našim, nego nas od svih pogibelji uvijek oslobodi, Djevice slavna i blagoslovljena!

Blagoslivljam vas, vaše obitelji i vama drage osobe i molim vas da ne zaboravite moliti za mene.

Rim, Sveti Ivan Lateranski, 14. siječnja 2025.

FRANJO

33. SVJETSKI DAN BOLESNIKA

GOSPA LURDSKA

11. veljače 2025.

